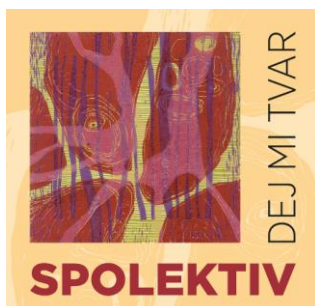

RECENZE: Jsou rekordní a antimilostní. Spolektiv natočil po 22 letech desku

Pelhřimovská agentura Dobrý den zaznamenala už lecjaký bizarní rekord: letos na českobudějovickém křtu desky *Dej mi tvar* zapsala skutečnost, že jedna existující kapela (s kontinuitou dvou třetin členů) dosáhla pauzy mezi prvním a druhým albem v trvání 22 let. Ta skupina se jmenuje Spolektiv.

Většina z šestnácti tracků rekordně odložené desky (Spolektiv prostě v letech 1995 – 2014 nefungoval) by se vešla pod nálepku folkrock, přestože zde chybějí bicí i elektrická kytara. Zvuk kapely tvoří dvě španělské kytary s nylonovým potahem a víceméně klasickou hráčskou technikou (Jaroslav Hnízdil a Martin Jančura), baskytara bezpražcová i pražcová (Jiří Regásek) a dechy: nejčastěji saxofony a klarinet, ale i zobcové flétny, basklarinet nebo dechový syntezátor (Antonín Vidlák). Tyto nástroje jsou doplněny četnými perkusemi (hlavně congy), které si podávají Jančura a zpěvačka Renata Švecová, a občas i střídým akordeonem, který si přibral kapelník Jaroslav Hnízdil.

Ne úplně obvyklá dvojice „nylonek“ tvoří jakési poznávací znamení kapely, baskytary jsou tu spíš nástrojem melodickým než rytmickým (někdy je to skvělé, někdy je tónů až moc) a Vidlákovy dechy – to je čirá radost: co tón, to nádhera, co sólo, to úžas. Mužský zpěv (Hnízdil a Jančura) lze charakterizovat jako slušný a běžný; výjimečnějším hlasem je určitě obdařena Renata Švecová. Nicméně nejsilnější pěvecký výkon podal Jaroslav Hnízdil v písni *Nalijme si vína*: výtečným feelingem přetvořil příjemnou muziku s ne až tak originálním textem o uplývání času na největší zážitek z desky.

Album *...a ticho v sobě* (1994), kterým Spolektiv v podstatě uzavřel svou existenci studentské kapely 90. let, bylo rozhodně hudební událostí. Porovnání desek stojících na obou stranách „guinessovské“ mezery tak může prezentovat hudební vývoj, který se u jiných zdouhavě klube. Studentský Spolektiv vytvářel někdy dost komplikované kompozice, které pak hrdě nazval artfolkem. Současná deska staví na melodiích převážně jednodušších, písničkovějších, od folkrocku až k židličkovému folku (*Raport*, popřípadě smyčcovým triem až téměř přeslazená titulka). Některé skladby si lehce tykají s jazzem (*Panáček*) nebo dixielandem (*Už zase můžu spát II.*), na rozdíl od přísně originálního CD *...a ticho v sobě* tu můžeme vystopovat vnější vlivy (například Nerez – *Plakala jsi do dlaní* nebo *Doteky*). Autoři jsou přitom stejní – Jančura (ten na současné desce nejvíc), Hnízdil a Vidlák. I texty se značně proměnily: ve Spolektivu 90. let se jednalo převážně o poezii, na současném albu najdeme prostě písňové texty: kvalitní (konstatování není myšleno jako odsudek), ale posun je to značný. Zatímco první deska nemá žádné jednotící téma, po dvaadvaceti letech je většina textů „antimilostných“, tedy hořce či drsně vztahových. Stejně jako v 90. letech napsali většinu textů externí tvůrci; ti dnešní se jmenují Zdeněk Zajíček (bývalý člen Spolektivu), Luboš Klejna, Vlasta Dušková a Alena Kroniková.

Síla Spolektivu není ovšem jenom v tom „co“, ale také „jak“: i zde nastal posun, mizí artfolkový sound. O něco méně jsou propracované kytary, ale hlavní rozdíl je v zjednodušení aranží. Je to tak dobře, nebo ne? Na to neexistuje (naštěstí) jednoznačná odpověď. Na albu jdou za sebou asi nejsložitější skladba, zajímavě vymyšlený folkrockový *Kufr*, a *Neuvidím*, jednoduchá folková věc s povedeným textem i melodií. Obě je mám rád.

Bývalá a současná podoba Spolektivu dokumentují častý jev, že v průběhu času přesouvá mnohý muzikant tvůrčí důraz z hlavy do srdce. Vůbec to nemusí být špatné – když je výsledek tak kvalitní jako *Dej mi tvar*. Nicméně se na závěr přiznám, že trocha té olbřímí invence a zařatého hledačství z 90. let mi přece jen chybí.

TOMÁŠ HRUBÝ, Autor je hudební publicista

Spolektiv: *Dej mi tvar*. Celkový čas 50:55. Hudební skupina Spolektiv z.s., 2016.

Hodnocení Deníku: 80%